

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK.

Ve KAMER

A R R E S T

nr. 258.009 van 23 november 2023

A. 237.425/V-2021

In zake:

de gemeente Voeren,
vertegenwoordigd door haar college
van burgemeester en schepenen,
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Jordy HENDRIKX en
advocaat Steven VAN GEETERUYEN
kantoor houdend te 3700 Tongeren
Pieelpoel 13
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen:

het Waalse Gewest,
vertegenwoordigd door zijn Regering,
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Pierre MOËRYNCK
kantoor houdend te 1040 Brussel
Tervurenlaan 34/27
bij wie woonplaats wordt gekozen

Tussenkomende partij:

de besloten vennootschap
WINDVISION BELGIUM VX,
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Jean-Théodore GODIN en
advocaat Arthur JAMAR de BOLSÉE
kantoor houdend te 1000 Brussel,
Koningsgalerij 27/5
bij wie woonplaats wordt gekozen.

I. Voorwerp van het beroep

Bij een op 4 oktober 2022 ingediend verzoekschrift vordert de gemeente Voeren de nietigverklaring en de schorsing van de tenuitvoerlegging van de volgende handelingen:

- “ 1. de omgevingsvergunning (permis unique) verleend door de technisch (...) ambtenaar en de gedelegeerd ambtenaar (...) op 22 december 2021 voor de bouw en de exploitatie van een windturbinepark (Berneau en Warsage), met

als referentie 40248 & D3200/62027/PPEIE/2018/1/CH/am en F0216/62027/PU/2020.1/13255/QF.

2. De impliciete beslissing van de Waalse regering van 20 juni 2022 waarmee [de vergunning die door de technisch ambtenaar en de gemachtigd ambtenaar op 22 december 2021 verleend is], wordt bekrachtigd.”

II. Rechtspleging

Bij een op 14 november 2022 ingediend verzoekschrift heeft de besloten vennootschap (bv) Windvision Belgium VX gevraagd om als tussenkomende partij te mogen optreden.

Bij arrest nr. 255.997 van 9 maart 2023 is het verzoek tot tussenkomst ingediend door de bv Windvision Belgium VX ingewilligd en is de vordering tot schorsing afgewezen. Van dat arrest is aan de partijen kennisgegeven.

De verzoekende partij heeft om de voortzetting van de procedure verzocht.

De memorie van antwoord, de memorie van wederantwoord en de memorie van tussenkomst zijn regelmatig uitgewisseld.

Eerste auditeur Muriel Vanderhelst heeft een verslag opgemaakt op grond van artikel 93 van de algemene procedureregeling.

Bij een beschikking van 26 september 2023 is bepaald dat de zaak voorkomt op de terechtzitting van 10 oktober 2023 en is van het verslag kennis gegeven.

Staatsraad Luc Donnay heeft zijn verslag uiteengezet.

Advocaat Julie Vangeel, die *loco* advocaat Jordy Hendrikx verschijnt voor de verzoekende partij, en advocaat Arthur Jamar de Bolsée, die voor de tussenkomende partij verschijnt, zijn gehoord.

Eerste auditeur Muriel Vanderhelst heeft een eensluidend advies gegeven.

De bepalingen betreffende het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, zijn toegepast.

III. Feiten

De feiten die dienstig zijn voor het onderzoek van deze zaak zijn uiteengezet in arrest nr. 255.997 van 9 maart 2023. Naar dat arrest wordt hierbij verwezen.

IV. Korte debatten

De auditeur-rapporteur heeft dit beroep onderzocht in het kader van de kortedebattenprocedure en heeft geoordeeld dat het beroep doelloos geworden is en voor het overige niet-ontvankelijk is.

V. Doelloosheid wat de eerste bestreden handeling betreft

Bij arrest nr. 256.149 van 28 maart 2023 heeft de Raad van State de door de op 22 december 2021 door de technisch ambtenaar en de gemachtigd ambtenaar verleende globale vergunning vernietigd (zaak A. 236.853/XIII-9708). Daaruit volgt dat het beroep doelloos geworden is wat de eerste bestreden handeling betreft.

VI. Niet-ontvankelijkheid van het beroep wat de tweede bestreden handeling betreft

VI.1. Stelling van de partijen

A. Verwerende partij

De verwerende partij werpt een exceptie van niet-ontvankelijkheid op doordat het beroep, wat het tweede voorwerp ervan betreft, gericht is tegen de beslissing van de Waalse Regering om binnen de voorgeschreven termijn geen beslissing te nemen. Zij beweert dat volgens de vaste rechtspraak artikel 95, § 8, van het decreet van 11 maart 1999 betreffende de milieuvergunning het bestaan van een mechanisme van impliciete beslissing in hoofde van de overheid niet verankert daar de bekrachtiging van de in eerste aanleg genomen beslissing rechtstreeks voortvloeit uit het decreet; zij beroept zich op verscheidene arresten in die zin. Zij voegt daaraan toe dat alleen de in eerste aanleg genomen beslissing, die bekrachtigd is op grond

van het decreet, nadeel kan berokkenen zodat alleen een beroep daartegen ontvankelijk is.

B. Tussenkomen de partij

De tussenkomen de partij voert dezelfde exceptie van niet-ontvankelijkheid aan als de verwerende partij.

C. Verzoekende partij

De verzoekende partij beweert dat voordat die exceptie van niet-ontvankelijkheid onderzocht wordt, aan het Grondwettelijk Hof een prejudiciële vraag gesteld dient te worden. Volgens haar worden twee vergelijkbare categorieën van personen anders behandeld: enerzijds burgers die een met redenen omkleed administratief beroep (bedoeld in artikel 150 van het Vlaams decreet van 27 oktober 2006 betreffende de bodemsanering en de bodembescherming) ingesteld hebben tegen een beslissing houdende conformverklaring van een bodemsaneringsproject, en wier beroep stilzwijgend verworpen wordt, en anderzijds burgers die een met redenen omkleed administratief beroep (bedoeld in artikel 95 van het Waals decreet van 11 maart 1999 betreffende de milieuvergunning) ingesteld hebben tegen de beslissing inzake het toekennen van een globale vergunning en wier beroep stilzwijgend verworpen wordt. Zij beweert dat de eerstgenoemden bij de Raad van State een beroep tot nietigverklaring kunnen instellen, terwijl de laatstgenoemden niet over die mogelijkheid beschikken.

In dat verband beroept de verzoekende partij zich op arrest nr. 252.706 van 20 januari 2022, waarin de Raad van State een exceptie van niet-ontvankelijkheid verworpen heeft in verband met de stilzwijgende beslissing bedoeld in artikel 150 van voornoemd Vlaams decreet betreffende de bodemsanering en de bodembescherming.

Ze vraagt dat de zaak in voorkomend geval verwezen wordt naar de algemene vergadering van de afdeling Bestuursrechtspraak van de Raad van State, aangezien, volgens haar, de eenheid van de rechtspraak in het geding is.

VI.2. Onderzoek

In artikel 95 van het decreet van 11 maart 1999 betreffende de milieuvergunning wordt inzonderheid het volgende bepaald:

“ § 1. Elke natuurlijke of rechtspersoon die bewijst dat ze een belang heeft alsook de technisch ambtenaar, de gemachtigde ambtenaar en het gemeentecollege van de gemeente op het grondgebied waarvan de inrichting of de handelingen en de werken gelegen zijn kunnen bij de Regering een beroep instellen tegen een beslissing van de bevoegde overheid die binnen de in artikel 93 bedoelde termijnen is verstuurd, tegen de beslissing die geacht wordt overeenkomstig artikel 94, eerste lid, te zijn genomen of tegen de weigering bedoeld in artikel 94, tweede en derde lid.

Het gebrek aan beslissing van de in artikel 81 bedoelde overheden i.v.m. de afgifte of de weigering van eenmalige vergunningen heeft de onmogelijkheid voor deze laatste om een beroep in te dienen, als gevolg.

(...)

§ 8. Als de beslissing niet binnen de in paragraaf 7 bedoelde termijn wordt verzonden:

1° wordt de in eerste instantie genomen beslissing bevestigd;

(...).”

Het beroep georganiseerd bij artikel 95 van het decreet van 11 maart 1999 betreffende de milieuvergunning is een beroep tot herziening. Doordat het administratief beroep tot herziening devolutieve werking heeft, moet de overheid waarbij dat beroep ingeleid is, zich opnieuw uitspreken over het dossier inzake de aanvraag om een globale vergunning door zelf een beoordelingsbevoegdheid uit te oefenen en alle aspecten van de zaak in overweging te nemen teneinde haar beslissing in de plaats te stellen van die waartegen het beroep gericht is.

Zoals de verwerende partij opmerkt, is het vaste rechtspraak van de Raad van State dat bij artikel 95, § 8, van voornoemd decreet van 11 maart 1999 een regeling ingevoerd is waarbij de in eerste instantie genomen beslissing bij het stilzitten van de beroepsinstantie bevestigd wordt, dat die bevestiging dan ook rechtstreeks uit het decreet voortvloeit en ze niet beschouwd kan worden als een stilzwijgende beslissing waartegen beroep openstaat en dat, bijgevolg, het beroep niet-ontvankelijk is voor zover het tegen een dergelijke beslissing gericht is.

In tegenstelling tot wat de verzoekende partij suggereert, zijn de bewoordingen van artikel 150 van het Vlaams decreet van 27 oktober 2006 betreffende de bodemsanering en de bodembescherming en van artikel 95, § 8, van het decreet van 11 maart 1999 niet strikt dezelfde, aangezien alleen dat voornoemd artikel 95, § 8, voorziet in een uitdrukkelijke bevestiging uit kracht van het decreet.

In tegenstelling tot de in arrest nr. 252.706 van 20 januari 2022 beoordeelde situatie waarnaar de verzoekende partij verwijst, is de uit kracht van voornoemd decreet van 11 maart 1999 bevestigde beslissing in eerste aanleg, *in casu*, bovendien bestreden in hetzelfde verzoekschrift en is die beslissing overigens

vernietigd door de Raad van State. Dat arrest, waarbij de beslissing van de technisch ambtenaar en de gemachtigd ambtenaar vernietigd is, heeft ertoe geleid dat die handeling uit de rechtsorde verdwenen is, *erga omnes* et *ex tunc*, meer bepaald op de datum waarop die handeling gesteld is, 22 december 2021, en niet op de datum waarop ze bevestigd is uit kracht van het decreet. Daaruit volgt dat de technisch ambtenaar en de gemachtigd ambtenaar, en niet de Waalse regering, de overheid vormen die bevoegd is om de vernietigde beslissing te herzien, aangezien in deze fase van de rechtspleging een administratief beroep tegen een beslissing die uit de rechtsorde verdwenen is, niet bij de Waalse regering ingesteld kan worden. Tegen de nieuwe beslissing van de gemachtigd ambtenaar en de technisch ambtenaar zelf zal een nieuw administratief beroep met devolutieve werking ingesteld kunnen worden.

Kortom, niet alleen zijn de bewoordingen van de teksten die door de verzoekende partij aangevoerd worden, niet dezelfde en bestaat er geen algemeen rechtsbeginsel dat de mogelijkheid zou waarborgen om een administratief beroep in te stellen (GwH 28 maart 2002, nr. 66/2002, B.4), maar bovendien wordt aan de verzoekende partij, *in casu*, niet het recht ontzegd om een administratief beroep in te stellen tegen de nieuwe beslissing van de technisch ambtenaar en de gemachtigd ambtenaar, terwijl haar evenmin de mogelijkheid ontnomen wordt om aan de rechter inzake machtsoverschrijding haar wettigheidsbezwaren voor te leggen betreffende de globale vergunning die zij wil betwisten. De exceptie van niet-ontvankelijkheid opgeworpen door de verwerende partij en de tussenkommende partij dient dan ook ingewilligd te worden, terwijl er geen grond is om in te gaan op de vraag van de verzoekende partij om aan het Grondwettelijk Hof een vraag voor te leggen, noch om deze zaak te verwijzen naar de algemene vergadering van de afdeling Bestuursrechtspraak van de Raad van State.

VII. Rechtsplegingsvergoeding en kosten

Door de nietigverklaring van de bestreden handeling in de zaak A. 236.853/XIII-9708 is er grond om de kosten van deze zaak ten laste van de verwerende partij te leggen.

Voorts vordert de verzoekende partij een rechtsplegingsvergoeding zonder het bedrag daarvan aan te geven. Er is grond om die vordering toe te wijzen en haar een rechtsplegingsvergoeding toe te kennen ten belope van het basistarief.

**OM DIE REDENEN
BESLIST DE RAAD VAN STATE:**

Artikel 1.

Er is geen grond meer om uitspraak te doen over het beroep tot nietigverklaring wat het eerste voorwerp ervan betreft. Het beroep is niet-ontvankelijk wat het tweede voorwerp ervan betreft.

Artikel 2.

De verwerende partij wordt verwezen in de kosten, namelijk het rolrecht van 400 euro, de bijdrage van 24 euro en de rechtsplegingsvergoeding van 700 euro die aan de verzoekende partij toegekend wordt.

De tussenkommende partij wordt verwezen in de kosten van de tussenkomst, begroot op 150 euro.

Aldus uitgesproken te Brussel, op 23 november 2023, door de Ve kamer van de Raad van State, samengesteld uit:

Pascale Vandernacht,	voorzitster van de Raad van State,
Jan Clement,	staatsraad,
Luc Donnay,	staatsraad,
Gregory Delannay,	hoofdgriffier.

De hoofdgriffier,

De voorzitster van de Raad van State,

Gregory Delannay

Pascale Vandernacht

